

12. WYROK

6.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2023 r.

13. Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Borowczak (spr.)

Sędzia: Renata Żurowska

Ławnicy: Grzegorz Ćwikliński, Anna Graczyk, Emilia Miś

Protokolant: prot. sąd Magdalena Górecka

14. przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Obornikach Pawła Mniszak

15. po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2023 r. w Poznaniu

16. sprawy M. W. (1), córki B. i E. z domu G., urodzonej w dniu (...) w W.

17. oskarżonej o to, że:

18. w dniu 6 czerwca 2022r. w R., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. I., zadała pokrzywdzonemu dwa ciosy nożem w okolice klatki piersiowej, powodując obrażenia ciała w postaci dwóch ran kłutych klatki piersiowej, z których jedna zlokalizowana była po stronie lewej na wysokości IV międzyżebra w linii środkowo-obojęzycznej, przy czym rana ta nie wnikała do jamy klatki piersiowej, a jej kanał przebiegał stycznie do żeber, druga rana znajdowała się w okolicy prawej łopatki wzdłuż jej przyśrodkowego brzegu i drążyła w stronę jamy klatki piersiowej, skutkując krwotokiem do jamy opłucnowej i odną wymagającą pilnego odbarczenia, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu w postaci pozbawienia A. I. życia nie osiągnęła ze względu na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną

19. tj. o czyn z art.13§1 k.k. w zw. z art.148§1 k.k. i art.156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

1) Oskarżoną uznaje za winną tego, że w dniu 6 czerwca 2022r. w R., odpierając bezpośredni i bezprawny zamach A. I. polegający na użyciu wobec niej przemocy celem zmuszenia jej do zaniechania opuszczenia mieszkania, stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, przekroczyła granice obrony koniecznej w ten sposób, że działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. I. zadała pokrzywdzonemu dwa ciosy nożem w okolice klatki piersiowej, powodując obrażenia ciała w postaci dwóch ran kłutych klatki piersiowej, z których jedna zlokalizowana była po stronie lewej na wysokości IV międzyżebra w linii środkowo-obojęzycznej (przy czym rana ta nie wnikała do jamy klatki piersiowej, a jej kanał przebiegał stycznie do żeber), a druga rana znajdowała się w okolicy prawej łopatki wzdłuż jej przyśrodkowego brzegu i drążyła w stronę jamy klatki piersiowej, skutkując krwotokiem do jamy opłucnowej i odną wymagającą pilnego odbarczenia, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu w postaci pozbawienia A. I. życia nie osiągnęła ze względu na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną tj. winną zbrodni art.13§1 k.k. w zw. z art.148§1 k.k. i art.156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. oraz art.25§2 k.k. i za to na podstawie art.148§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. oraz art.25§2 k.k. w zw. z art.60§1 k.k. w zw. z art.60§6 pkt 2 k.k. wymierza jej karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

2) **Na podstawie art. 46§ 1 k.k. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zasądza od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego A. I. kwotę 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych.**

3) Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godziny 03:15 dnia 7 czerwca 2022r. do 18 listopada 2022 r. godz. 03:15 i od 24 listopada 2022 r. godz. 03:15 i nadal.

4) Na podstawie §2, §4 ust. 1 i 3, §17 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 oraz §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. kwotę 1350 złotych + VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonej.

5) Na podstawie art.44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonego w sprawie noża (zarządzając jego zniszczenie).

6) Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Tomasz Borowczak Renata Żurowska

Grzegorz Ćwikliński Anna Graczyk Emilia Miś

UZASADNIENIE			
Wyroku Okręgowego Poznaniu z dnia 11 maja 2023r.	Sądu w	Sygnatura akt	III K 86/23
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn <u>przypisany</u> oskarżonej (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	M. W. (1)	<p>w dniu 6 czerwca 2022r. w R., odpierając bezpośredni i bezprawny zamach A. I. polegający na użyciu wobec niej przemocy celem zmuszenia jej do zaniechania opuszczenia mieszkania, stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, przekroczyła granice obrony koniecznej w ten sposób, że działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. I. zadała pokrzywdzonemu dwa ciosy nożem w okolicy klatki piersiowej, powodując obrażenia ciała w postaci dwóch ran kłutych klatki piersiowej, z których jedna zlokalizowana była po stronie lewej na wysokości IV międzyżebra w linii środkowo-</p>	

		<p>obojczykowej (przy czym rana ta nie wnikała do jamy klatki piersiowej, a jej kanał przebiegał stycznie do żeber), a druga rana znajdowała się w okolicy prawej łopatki wzdłuż jej przyśrodkowego brzegu i drążyła w stronę jamy klatki piersiowej, skutkując krwotokiem do jamy opłucnowej i odną wymagającą pilnego odbarczenia, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu w postaci pozbawienia A. I. życia nie osiągnęła ze względu na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną – co wyczerpało znamiona przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.148§1 k.k. i art.156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. oraz art.25§2 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>M. W. (1) zamieszkiwała pod adresem ul.(...) w R.. Przebywały u niej często różne osoby, z którymi wspólnie spożywała alkohol i narkotyki, co</p>	<p>zeznania świadka G. N.</p>	<p>4, 322-323</p>	

<p>niejednokrotnie wymagało interwencji policji. W styczniu 2022r. oskarżona poznała A. I., z którym zaczęła się spotykać, a relacja ta przerodziła się w związek konkubencki - pokrzywdzony zamieszkał wspólnie z M. W. (1) pod wyżej wymienionym adresem. Relacje między nimi były niestabilne, często dochodziło do awantur, szarpanin i bójek, które kończyły się tym, że oskarżona szła do swojej mamy, zwłaszcza przed wyjazdami A. I. na delegacje. M. W. (1) skarżyła się matce na zachowanie konkubenta. W czerwcu 2022r. M. W. (1) była w 3-4 miesiącu ciąży, a ojcem dziecka jest A. I..</p>			
<p>zeznania świadka E. R.</p>	<p>7-8, 324-325</p>		
<p>zeznania świadka M. R.</p>	<p>31-32, 326</p>		
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonej M. W. (1)</p>	<p>63-64</p>		
<p>dokumentacja fotograficzna</p>	<p>85-88</p>		
<p>W dniu 6 czerwca 2022r. około godziny 18:00 M. W. (1) wyszła z A. I. na spacer. W trakcie przechadzki wyżej wymienieni wypili po 100 ml alkoholu w postaci wódki, przy czym A. I. jeszcze przed wyjściem wypił 200 ml. Pokrzywdzony miał pretensje do oskarżonej,</p>	<p>częściowo wyjaśnienia M. W. (1)</p>	<p>63-64</p>	

<p>że ona go okłamuje, zdradza, czemu M. W. (1) zaprzeczała. Mimo to A. I. obraził się na nią i odszedł, a oskarżona została na ławce na os. (...) i po około 20 minutach udała się w kierunku domu. A. I. był już w mieszkaniu.</p>			
<p>Około godziny 20:00, po powrocie oskarżonej do domu, podeszła ona do pokrzywdzonego przebywającego w pokoju i ubranego tylko w spodnie zadając pytanie, czy będzie się jej dalej „czepiał”, bo jeśli tak, to ona pójdzie do swojej mamy, na co ten odpowiedział, że nie ma nigdzie iść. Mimo to, M. W. (1) chciała wyjść z domu, jednak A. I. podszedł do niej i odciągnął ją od drzwi, po czym ją objął oraz zaprowadził do pokoju. Chwycił oskarżoną za ramiona i nią potrząsał, a następnie chwycił za włosy i uderzył w twarz na wysokości prawego oka, po czym chwycił ją mocno za szyję. Oskarżona krzyczała, że ma ją puścić i ją udusi. Oskarżona wyszarpnęła się z uścisku pokrzywdzonego i pobiegła do kuchni w kierunku wyjścia, jednak pokrzywdzony udaremnił tę próbę i stanął przed drzwiami wyjściowymi. Wówczas M. W. (1) otworzyła okno w kuchni, aby przez nie wyjść, natomiast A. I. uznał, że zrobiła to w tym jedynie</p>	<p>zeznania świadka M. R.</p>	<p>31-32, 326</p>	

celu, aby sąsiedzi usłyszeli jej krzyki i również tym razem uniemożliwił oskarżonej opuszczenie mieszkania. Następnie oskarżona chwyciła ułamane ostrze noża i zaczęła się nim ciąć po własnym ciele na wysokości obydwu przedramion. Zrobiła to w celu wywołania strachu u pokrzywdzonego, jednak to go jeszcze bardziej zdenerwowało i znów zaczął nią trząść, a w wyniku szarpaniny przemieścili się oni do pokoju. W międzyczasie pokrzywdzony odebrał oskarżonej ułamane ostrze, którym się cięła. Następnie A. I. udał się do kuchni, aby zamknąć okno otwarte wcześniej przez oskarżoną. Czyniąc to cały czas blokował możliwość opuszczenia mieszkania przez oskarżoną. Wówczas M. W. (1), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, chwyciła za ostrze noża o długości 22 cm i zadała A. I. dwa ciosy tym narzędziem: jeden w plecy – w okolice prawej łopatki wzdłuż jej przyśrodkowego brzegu, drążąc w stronę jamy klatki piersiowej oraz drugi cios na wysokości IV międzyżebra w linii środkowo-obojęzycznej (rana ta nie wnikała do jamy klatki piersiowej, a jej kanał przebiegał stycznie do żeber). Po zadaniu tych ciosów oskarżona odepchnęła dodatkowo A. I.

i uzyskując wówczas swobodny dostęp o drzwi mieszkania opuściła je.			
protokół eksperymentu procesowego – wizja lokalna	29-30		
protokół oględzin miejsca ul. (...)	36-37		
protokół oględzin M. W. (1)	48-49		
częściowo wyjaśnienia oskarżonej M. W. (1)	63-64		
opinia sądowo-lekarska	101, 182		
dokumentacja fotograficzna	85-88, 97-98		
częściowo protokół eksperymentu procesowego – odtworzenie przebiegu zdarzeń	129-130		
płyta CD	137		
opinia z przeprowadzonych badań kryminalistycznych z zakresu genetyki sądowej z 21.12.2022 r.	226-229		
opinia kryminalistyczna z zakresu genetyki sądowej z 27.12.2022 r.	239-241		
zeznania biegłego J. K.	327-328		

<p>W wyniku wyżej opisanego zdarzenia M. W. (1) doznała uszkodzenia naczyń krwionośnych z wylewem krwi na znaczną część oka prawego, sińców w części czołowej, na szyi po stronie prawej, zadrapań naskórka na lewym przedramieniu i ramieniu oraz prawym nadgarstku. Te ostatnie powstały w wyniku samouszkodzenia.</p>	<p>protokół oględzin M. W. (1)</p>	<p>48-49</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonej M. W. (1)</p>	<p>63-64</p>		
<p>Po zdarzeniu oskarżona udała się do swojej mamy, E. R. pod adres: ul. (...), R.. Oskarżona wołała mamę, aby otworzyła jej drzwi, ponieważ nie działał domofon. Z racji tego, że kobieta nie słyszała jej wołań, oskarżona udała się do kolegi G. N. i poprosiła go o możliwość zatelefonowania do mamy. Rozmawiała z nią w obecności G. N. i powiedziała jej, że ma problem i czy może do niej przyjść, na co E. R. odpowiedziała twierdząco. Oskarżona była ubrana w spodnie jeansowe z dziurami na wysokości kolan z plamą od krwi na wysokości uda oraz bluzkę w kolorach moro, a nadto miała ślady krwi na twarzy i rękach.</p>	<p>zeznania świadka G. N.</p>	<p>4, 322-323</p>	
<p>zeznania świadka E. R.</p>	<p>7-8, 324-325</p>		

częściowo wyjaśnienia M. W. (1)	63-64		
dokumentacja fotograficzna	113-119		
opinia kryminalistyczna z zakresu genetyki sądowej	194-200		
<p>Okolo godziny 22:00 E. R. otrzymała telefon od A. I. z zapytaniem, czy jest u niej oskarżona, na co odpowiedziała negatywnie. Po chwili M. W. (1) pojawiła się u E. R. – była zestresowana i spłakana. Powiedziała E. R. tylko tyle, że to A. I. ją atakował, a ona się tylko broniła, na co ta jej odpowiedziała, że następnego dnia po jej powrocie z pracy porozmawiają. Wówczas E. R. otrzymywała wiadomości SMS z telefonu M. W. (1), którym posługiwał się A. I., z prośbami o to, żeby oskarżona przyszła i wezwała pogotowie ratunkowe, na co E. R. mu odpowiedziała, że G. nie przyjdzie i ma sobie sam wezwać pogotowie. Po pewnym czasie pokrzywdzony rozmawiał telefonicznie z oskarżoną i wówczas ona sama mu powiedziała, że nie chce go znać i ma sam dzwonić po pogotowie. O godzinie 23:43 E. R. otrzymała wiadomość SMS od pokrzywdzonego, że jest w szpitalu i oczkuje</p>	zeznania świadka E. R.	7-8, 324-325	

na zabieg, a G. jeśli chce, to ma przyjechać i przywieźć mu ładowarkę do telefonu.			
częściowo wyjaśnienia M. W. (1)	63-64		
Po zejściu w mieszkaniu przy ul. (...) w R., pokrzywdzony został przewieziony przez Zespół Ratownictwa Medycznego w O. do SP ZOZ w O., z dwoma ranami kłutymi klatki piersiowej po lewej stronie i dusznościami; był wydolny krążeniowo i oddechowo. A. I. znajdował się pod wpływem alkoholu – badanie wykazało zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 0,87 mg/l. Następnie przeszedł zabieg operacyjny – drenaż prawej jamy opłucnowej i szycie ran powłoki klatki piersiowej.	historia choroby – obserwacje lekarskie	16	
historia choroby – wywiad	17		
protokół operacyjny	18		
notatka urzędowa	20		
notatka urzędowa	35		
protokół badania trzeźwości analizatorem wydechu	39		
dokumentacja medyczna dotycząca pokrzywdzonego	169-176		

<p>W wyniku zdarzenia z dnia 6 czerwca 2022 r. pokrzywdzony A. I. doznał obrażeń ciała w postaci dwóch ran kłutych klatki piersiowej, z których jedna zlokalizowana po stronie lewej na wysokości IV międzyżebra w linii środkowo-obojęzycznej, przy czym rana ta nie wnikała do jamy klatki piersiowej, a jej kanał przebiegał stycznie do żeber, a druga rana znajdowała się w okolicy prawej łopatki wzdłuż jej przyśrodkowego brzegu i dążyła w stronę jamy klatki piersiowej, skutkując krwotokiem do jamy opłucnowej i odmą wymagającą pilnego odbarczenia. Obrażenia te stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a do ich zadania nie było potrzebne użycie dużej siły, zwłaszcza, że powierzchnia górnego ciała pokrzywdzonego nie była osłonięta odzieżą. A. I. przeżył z uwagi na udzielenie mu pomocy medycznej.</p>	<p>notatka urzędowa</p>	<p>20</p>	
<p>opinia sądowo-lekarska</p>	<p>101, 182</p>		
<p>zeznania biegłego J. K.</p>	<p>327-328</p>		
<p>W dniu 7 czerwca 2022r. o godzinie 3:15 zatrzymano oskarżoną w miejscu zamieszkania E. R. pod adresem: ul. (...), R..</p>	<p>protokół zatrzymania osoby</p>	<p>21</p>	

<p>Oskarżona M. W. (1) była kilkakrotnie karana, w tym za przestępstwo narkotykowe czy niealimentację.</p> <p>Opiniujący w niniejszym postępowaniu biegli nie stwierdzili u niej choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, stwierdzili natomiast uzależnienie od alkoholu i narkotyków oraz cechy nieprawidłowej osobowości. M. W. (1) in tempore criminis miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W jej przypadku nie zachodzą warunki określone w art.31§1 k.k., ani w art.31§2 k.k. W dniu zdarzenia nie była pod wpływem substancji odurzających ani psychotropowych.</p> <p>W trakcie tymczasowego aresztowania M. W. (1) w niniejszej sprawie, wykonywała ona karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec niej wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie II W 198/22 od dnia 18 listopada 2022r. do dnia 24 listopada 2022 r.</p>	informacja z KRK	105-106, 247-248	
opinia sądowo-psychiatryczna	156-159		
sprawozdanie z badania toksykologicznego	220-221		

zawiadomienie o wykonaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego	232		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
---	---	---	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	zeznania świadka G. N.	Świadek złożył zeznania w sposób spontaniczny, jasny i rzeczowy co do okoliczności mających miejsce bezpośrednio po zdarzeniu, które korelowały ze sobą oraz z pozostałym materiałem dowodowym, zatem Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.	

zeznania świadka E. R.	<p>E. R., matka oskarżonej, złożyła obszernie i szczegółowe zeznania odnośnie relacji córki z A. I., a także tego, co miało miejsce bezpośrednio po przedmiotowym zdarzeniu. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, albowiem pozostawały spójne z zeznaniami świadka G. N. czy wyjaśnieniami oskarżonej.</p>	
zeznania świadka M. R.	<p>Świadek złożył zeznania potwierdzające zdarzenie z dnia 6 czerwca 2022r. w tym zakresie, iż w mieszkaniu M. W. (1) dochodziło wówczas do kłótni i duszenia – świadek zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym zeznał, że słyszał słowa: „bo mnie udusisz”. Podał również, że trwało to niedługo i ucichło nagle. M. R. złożył zeznania również na okoliczność sposobu życia prowadzonego przez oskarżoną. W opinii Sądu, omawiany materiał dowodowy jest rzetelny i przydatny w sprawie.</p>	
częściowo wyjaśnienia M. W. (1)	<p>Sąd uznał niniejszy dowód za wiarygodny i przydatny w przeważającej części, pomijając tę omówioną w poniższej części uzasadnienia. Zasadniczo wyjaśnienia M. W. (1) stanowiły podstawowy dowód pozwalający na ustalenie przebiegu zdarzeń między godziną 18:00 a 22:00 w</p>	

dniu 6 czerwca 2022r.,
albowiem pokrzywdzony
odmówił składania zeznań
a etapie śledztwa, zaś
na rozprawie jego
bezpośrednie
przesłuchanie okazało
się niemożliwe, a w
przedmiotowym
zdarzeniu brali udział
tylko oskarżona i
pokrzywdzony. W
postępowaniu
przygotowawczym (w
postępowaniu sądowym
oskarżona odmówiła
składania wyjaśnień) M.
W. (1) w sposób
szczegółowy opisała
relację łączącą ją z A. I.,
a także rozwój zdarzeń
z dnia 6 czerwca 2022r.
Sąd uznał złożone przez
nią wyjaśnienia za dowód
w przeważającej mierze
rzetelny i przydatny. W
szczególności twierdzenia
oskarżonej co do
przebiegu zdarzenia i
przemocy stosowanej
wobec niej przez A. I.
znajdowały potwierdzenie
w zeznaniach sąsiada
M. R. (który słyszał
krzyki „bo mnie udusisz”)
oraz w obrażeniach
ciała stwierdzonych u
oskarżonej. Brak było
również podstaw do
negacji tych wyjaśnień
oskarżonej, która
opisywała ona na
blokowanie jej przez
pokrzywdzonego
możliwości opuszczenia
mieszkania oraz same
okoliczności zadania
ciosów nożem, po

	zadaniu których oskarżona opuściła mieszkanie.	
dokumentacja fotograficzna	Dokumentacja fotograficzna była przydatna dla zwizualizowania miejsca oraz samego zdarzenia z dnia 6 czerwca 2022r. Została sporządzona przez uprawnione do tego organy, a zatem brak było podstaw, aby uznać niniejszy dowód za nierzetelny bądź nieprzydatny.	
protokół eksperymentu procesowego – odtworzenie przebiegu zdarzeń	Dowód ten okazał się przydatny dla zobrazowania przebiegu zdarzenia.	
dokumentacja	Wymieniona dokumentacja została sporządzona przez upoważnione do tego podmioty i organy, a nadto pozwalała na poczynienie szczegółowych ustaleń stanu faktycznego niniejszej sprawy.	
opinia sądowo-lekarska, sądowo-psychiatryczna, sprawozdanie z badania toksykologicznego, opinia kryminalistyczna z zakresu genetyki sądowej z 27.12.2022 r.	Opinia sądowo-lekarska pozwoliła na określenie rodzaju i zakresu obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego, jak również skutków, jakie owe obrażenia finalnie wywołały, natomiast w opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej przez A. R. oraz M. S., biegli wypowiedzieli się na temat poczytalności, stanu psychicznego, uzależnień i ogólnie stanu zdrowia	

	<p>oskarżonej. Co do sprawozdania z badania toksykologicznego – pozwoliło na stwierdzenie, iż M. W. (1) w dniu zdarzenia nie była pod wpływem substancji psychotropowych bądź odurzających, a opinia kryminalistyczna z zakresu genetyki sądowej z 27 grudnia 2022r. umożliwiła jednoznaczne stwierdzenie, iż materiał genetyczny pobrany z klingi „brzeszczotu” noża pochodzi nie tylko od M. W. (1), ale także A. I..</p>	
<p>opinia z przeprowadzonych badań kryminalistycznych z zakresu genetyki sądowej z 21.12.2022 r.</p>	<p>Wnioski płynące z niniejszej opinii umożliwiły ustalenie, iż DNA znajdujące się na nożu, którym M. W. (1) zadała ciosy pokrzywdzonemu, należą m.in. do niej.</p>	
<p>zeznania biegłego J. K.</p>	<p>Zeznania biegłego J. K., sporządzającego opinię sądowo-lekarską w niniejszej sprawie, stanowiły odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd oraz Prokuratora. Stanowiły uzupełnienie wyżej wymienionej opinii i pozwoliły na sprecyzowanie, dlaczego ciosy zadane przez oskarżoną zagrażały życiu pokrzywdzonego. W ocenie Sądu niniejszy dowód jest rzetelny i przydatny.</p>	

<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>częściowo wyjaśnienia M. W. (1)</p>	<p>Nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie, w którym wskazuje ona, iż ugodziła pokrzywdzonego nożem tylko jeden raz, albowiem z pozostałego materiału dowodowego, m.in. w postaci opinii sądowo-lekarskiej, historii choroby czy zeznań J. K. wynika jednoznacznie, iż A. I. doznał obrażeń ciała w wyniku dwóch zadanych ciosów w krótkich odstępach czasu. Nadto, oskarżona w swoich wyjaśnieniach usiłowała podkreślić, że zadawała ciosy konkubentowi w obawie o swoje życie i „specjalnie” oddawała je w sposób lekki i delikatny – nie w celu pozbawienia go życia, ale w strachu przed tym, co może jej zrobić. W ocenie Sądu takie działanie nie wpisuje się w ramy obrony koniecznej, jednakże zostanie to omówione w poniższej części uzasadnienia. Konkludując, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom M. W.</p>	

		(1) w wyżej wskazanym zakresie.	
opinia z zakresu badań daktyloskopijnych z dnia 21.07.2022 r.	Dowód ten został sporządzony przez uprawniony do tego podmiot, niemniej na badanym przedmiocie – nożu kuchennym z motywem kwiatowym na ostrzu – nie ujawniono śladu linii papilarnych nadających się do identyfikacji, dlatego też Sąd uznał niniejszy dowód za nieprzydatny.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	M. W. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1	M. W. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie pozwolił na przesądzenie, że M. W. (1) dopuściła się przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 6 czerwca 2022r. w R., odpierając bezpośredni i bezprawny zamach A. I. polegający na użyciu wobec niej przemocy celem zmuszenia jej do zaniechania opuszczenia mieszkania, stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, przekroczyła granice obrony koniecznej w ten sposób, że działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. I. zadała pokrzywdzonemu dwa ciosy nożem w okolice klatki piersiowej, powodując obrażenia ciała w postaci dwóch ran kłutych klatki piersiowej, z których jedna zlokalizowana była po stronie lewej na wysokości IV międzyżebra w linii środkowo-obojęzycznej (przy czym rana ta nie wnikała do jamy klatki piersiowej, a jej kanał przebiegał stycznie do żeber), a druga rana znajdowała się w okolicy prawej łopatki wzdłuż jej przyśrodkowego brzegu i drążyła w stronę jamy klatki piersiowej, skutkując krwotokiem do jamy opłucnowej i odną wymagającą pilnego odbarczenia, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w

postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu w postaci pozbawienia A. I. życia nie osiągnęła ze względu na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną tj. zbrodni z art.13§1 k.k. w zw. z art.148§1 k.k. i art.156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. oraz art.25§2 k.k.

Zabójstwo jest zbrodnią polegającą na umyślnym pozbawieniu życia człowieka, co w Kodeksie Karnym wyrażone zostało formułą: "kto zabija człowieka" (art. 148 § 1 k.k.). Znamię czasownikowe zabójstwa "zabija człowieka" wskazuje na dwa istotne dla tego przestępstwa elementy, tj. skutek w postaci śmierci człowieka oraz umyślność zachowania, które ten skutek powodują. Między zachowaniem się sprawcy, a skutkiem w postaci śmierci człowieka musi istnieć związek przyczynowy. Należy przyjąć, że związek taki zachodzi, gdy skutek śmiertelny bezpośrednio wynika z czynu sprawcy, czemu nie stoi na przeszkodzie to, iż do przebiegu łańcucha przyczynowego włączyły się inne okoliczności mające wpływ na skutek, jeżeli zachowanie sprawcy było wystarczającą przyczyną powstania tego skutku. (tak: Andrzej Marek, Komentarz do art.

148 kodeksu karnego, LEX 2007, [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV). „Decydującym kryterium prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu nie jest wyłącznie jego skutek, lecz zamiar oskarżonego, który to zamiar ocenia Sąd na podstawie faktów wynikających z przewodu sądowego, skutek zaś w postaci śmierci człowieka jest koniecznym elementem do przyjęcia przestępstwa zabójstwa. Działanie natomiast skierowane bezpośrednio do urzeczywistnienia zgodnie z zamiarem sprawcy skutku wyczerpuje znamiona zjawiskowej postaci usiłowania zabójstwa (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.)” (por. wyrok SN z dnia 17 maja 1972 r., IV K 153/72, OSNKW 1973 nr 1). Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1982 roku sygn. akt IV KR 302/82, opubl. W OSNPG 1983 nr 6 wskazano, że: „... dla oceny winy sprawcy i kwalifikacji prawnej jego czynu istotne znaczenie ma, obok skutków spowodowanych zachowaniem przestępnym oskarżonego, także jego zamiar”. Podstawowym punktem wyjścia dla dalszych rozważań będzie też zwrócenie uwagi na to, że ustalenie zamiaru sprawcy dokonania zabójstwa winno opierać się na wszechstronnej ocenie

jego wyjaśnień oraz na takiej samej ocenie pozostałej części materiału dowodowego, w oparciu o który można wnioskować w zakresie zamiaru sprawcy. Jak stanowi orzecznictwo „w sprawach, gdzie kluczowe dla wydania orzeczenia jest rozstrzygnięcie, czy pokrzywdzony był ofiarą usiłowania zabójstwa, czy też jedynie uszkodzenia ciała, mogą istnieć trudności w ustaleniach odnośnie strony podmiotowej czynu, zwłaszcza zamiaru sprawcy. Zatem w praktyce rekonstrukcja procesu motywacyjnego zachodzącego w psychice sprawcy może następować głównie na podstawie uzewnętrzniionych przejawów jego zachowania” (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 17 kwietnia 2008 roku, sygn. akt II AKa 59/08, LEX nr 453965). Wskazać także należy, iż „rodzaj zamiaru, z jakim działał sprawca, należy do ustaleń faktycznych odnoszących się do znamion czynu zabronionego (zob. wyrok SA w Warszawie z 28 stycznia 1997 r., II AKa 435/96, Prok. i Pr. 1998, nr 5, poz. 23, dodatek).

Dla oceny strony podmiotowej zabójstwa konieczna jest analiza przesłanek przedmiotowych, zarówno sposobu działania sprawcy, w tym takich

elementów, jak: rodzaj użytego narzędzia, ilość i siła zadanych ciosów, sposób skierowania działania przeciwko ośrodkom ważnym dla życia pokrzywdzonego, jak również istotna jest analiza od strony podmiotowej, czyli motywacji sprawcy, jego stosunków z pokrzywdzonym, a poprzedzających dokonanie zbrodni.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy, podkreślić należy, iż zarówno z opinii sądowno-lekarskich, jak i zeznań złożonych przez biegłego J. K. wynika, że obrażenia ciała, jakich doznał pokrzywdzony, a które spowodowała oskarżona, zagrażały jego życiu, a w dodatku tylko szybka reakcja służb ratunkowych i udzielenie mu fachowej pomocy medycznej zapobiegły śmierci A. I., a zatem skutek wyrażony w art.148§1 k.k. nie nastąpił. M. W. (1) zaznaczała w wyjaśnieniach, że swoim działaniem nie dążyła do pozbawienia życia swojego konkubenta, a chciała tylko się wydostać z mieszkania, co uniemożliwił jej pokrzywdzony. W tym celu też – jak podawała – zanim oddała ciosy w kierunku I., cięła się po własnym ciele, aby wywołać strach u pokrzywdzonego przed

tym, że kobieta może sobie zrobić krzywdę, którego to zamiaru ostatecznie nie osiągnęła, a co wręcz jeszcze bardziej rozwścieczyło A. I.. Niemniej jednak w tym miejscu należy podkreślić, że – jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, w sporej mierze ustalonego na podstawie wyjaśnień M. W. (1) i eksperymentu procesowego z jej udziałem – oskarżona usiłowała wydostać się przez okno w kuchni, zlokalizowanego zaraz obok drzwi wyjściowych, jednak pokrzywdzony udaremnił tę próbę ucieczki i zamknął okno. To w tym momencie, gdy był obrócony w kierunku okna oskarżona chwyciła nóż i zadała pokrzywdzonemu dwa ciosy w klatkę piersiową – jeden od tyłu, drugi od przodu. Ciosy owe zostały zadane więc, gdy A. I. był zajęty zamykaniem okna, był skupiony na tej czynności, a nie oskarżonej i tym, co ona robi, w tym momencie nie trzymał jej w żaden sposób, nie stosował wobec niej żadnej przemocy. Podkreślić należy, iż M. W. (1) posłużyła się nożem o długim ostrzu (22 cm), a co więcej zadała nie jeden cios, a dwa. Natomiast co do twierdzeń oskarżonej, że celowo trzymała nóż za ostrze i nie wbiła go głęboko, aby nie

doprowadzić do śmierci konkubenta – Sąd pragnie zauważyć, że M. W. (1) zadała więcej niż jeden cios pokrzywdzonemu, a po drugie – A. I. był nieubrany od pasa w górę, a zatem nie miał na sobie żadnego materiału, który stawiałby opór w oddawaniu ciosu nożem, o czym oskarżona doskonale przecież wiedziała. Wyżej wskazane okoliczności są tym bardziej istotne w świetle zeznań biegłego J. K., który jednoznacznie stwierdził, iż po zadaniu tylko pierwszego ciosu pokrzywdzony byłby w stanie wykonywać jeszcze jakąś aktywność, natomiast rana spowodowana zadaniem drugiego ciosu znacznie ograniczała jego wydolność oddechową i ruchową. Całokształt tych okoliczności przemawia zatem za uznaniem, że M. W. (1) działała z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia A. I.. Obrażenia ciała spowodowane ciosami oddanymi w kierunku A. I. mogły doprowadzić do jego zgonu, wobec tego nie sposób zaprzeczyć, iż występuje związek przyczynowy między zachowaniem M. W. (1) a skutkiem – śmiercią pokrzywdzonego, który nastąpiłby, gdyby nie szybka reakcja personelu medycznego i udzielenie pomocy A. I.. Dlatego też, z uwagi na działanie oskarżonej

polegające na usiłowaniu zabicia oskarżonego i nie osiągnięcie przez nią tego celu, w kwalifikacji prawnej należało uwzględnić przepis z art.13§1 k.k.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy Sąd - wbrew stanowisku Prokuratora - uznał, że M. W. (1) zadając owe ciosy nożem pokrzywdzonego odpierała bezpośredni i bezprawny zamach pokrzywdzonego polegający na używaniu wobec oskarżonej przemocy i ukierunkowany na zmuszenie oskarżonej do zaniechania opuszczenia mieszkania, niemniej zadanie dwóch ciosów nożem w ciało pokrzywdzonego stanowiło środek niewspółmierny do obrony koniecznej – oskarżona przekroczyła granice obrony koniecznej.

Zgodnie z przepisem art.25§1 k.k., nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem. Już z literalnego brzmienia cytowanej regulacji wynika, że zamach na dobro prawnie chronione musi cechować się bezpośredniością i bezprawnością.

„Bezpośredniość”
zamachu uprawniająca

do obrony koniecznej zakłada, że zamach trwa, to znaczy jest kontynuowany po rozpoczęciu go i przez to zagraża dobrom prawnym napadniętego. Oczywiście bezpośredniości zamachu nie wyklucza przerwanie go, ale tylko wówczas, gdy nie ulega wątpliwości, że atak zostanie ponowiony natychmiast lub w najbliższej chwili. Warunkiem przyjęcia obrony koniecznej jest działanie w zamiarze odparcia zamachu, co zakłada świadomość zaistnienia bezpośredniego i bezprawnego zamachu oraz wolę obrony zaatakowanego dobra. Obrona konieczna jest dopuszczalna jedynie wobec konkretnych aktów znęcania się, gdyż tylko one stanowią bezpośredni zamach. Prawa do czynnej obrony koniecznej nie można rozciągnąć na okresy przerw między poszczególnymi zamachami, choćby w tym czasie istniał stan potencjalnego zagrożenia, nawet utrwalany groźbą ponowienia ataków przemocy. Dopóki niebezpieczeństwo nie ma charakteru bezpośredniego i bezprawnego, obrona konieczna nie przysługuje (M. Mozgawa [w:] M. Mozgawa [red.] Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, Lex 2021, do art. 25 k.k.; wyrok Sądu

Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 lipca 2015 roku, II AKA 124/15, Lex nr 1965312; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 maja 2018 roku, II AKA 86/18, Lex nr 2505796; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 lipca 2019 roku, II AKA 238/19, Lex nr 3103594).

W przypadku przekroczenia granic obrony koniecznej rozróżnia się eksces intensywny i ekstensywny. W przypadku tego pierwszego, niezbędne jest ustalenie, że zamach w chwili podejmowania działań obronnych był nadal bezpośredni, a sposób obrony nieadekwatny do niebezpieczeństwa zamachu lub zaatakowanego dobra. Istota zamachu ekstensywnego polega zaś na tym, że zamach już minął i przestał być bezpośredni. Odpieranie zamachu, który jest nadal bezpośredni z nadmierną intensywnością, czyli przy spełnieniu przesłanek ekscesu intensywnego, wyklucza zastosowanie ekscesu ekstensywnego. Kontynuując rozważania, nie ulega wątpliwości, że M. W. (1) przekroczyła granice obrony koniecznej z odwołaniem się do ekscesu intensywnego. Przemawiają za tym okoliczności zaakcentowane w

powyższej części
uzasadnienia, a
konkretnie zadanie ciosów
przez oskarżoną w
momencie, gdy
pokrzywdzony nie
stosował już wobec niej
przemocy, nie trzymał jej,
był zajęty zamykaniem
okna i tym samym –
skierowany do niej tyłem.
Nie mogła przy tym ginąć z
pola widzenia okoliczność,
iż bezpośrednio wcześniej
A. I. stosował przemoc
fizyczna wobec M. W. (1)
- uderzył ją w głowę,
szarpał, przytrzymywał
za ramiona, za szyję
- uniemożliwiając jej
opuszczenie mieszkania.
M. W. (1) znajdowała się
zatem w stanie zagrożenia
dalszego stosowania
przemocy ze strony A.
I., który uniemożliwiał jej
opuszczenie mieszkania.
Powyższe ewidentnie
prowadzi do konkluzji,
że M. W. (1) usiłowała
pozbawić
pokrzywdzonego życia z
zamiarem bezpośrednim,
jednak w rzeczywistości
odpierała bezpośredni
i bezprawny zamach
pokrzywdzonego
polegający na stosowaniu
wobec oskarżonej
przemocy i zmuszaniu
jej do zaniechania
opuszczenia mieszkania.
Porównanie dóbr w
postaci tych
zaatakowanych przez A.
I. i naruszonych
przy odpieraniu zamachu
również przekonuje o
przekroczeniu granic

obrony koniecznej przez M. W. (1).

Usiłując (w zamiarze bezpośrednim) dokonać zbrodni zabójstwa A. I. oskarżona M. W. (1) spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu (art156. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, który Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela, że z uwagi na fakt, iż do istoty usiłowania zabójstwa nie należy spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu należy wówczas przyjąć kumulatywną kwalifikację prawną takiego kwalifikowanego usiłowania, gdyż dopiero ona odda całą kryminalną zawartość czynu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1993r., II KRN 289/93, OSNKW 1994, nr 3-4, poz. 1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 listopada 1996r., II Aka 273/96, Prok. i Pr. 1997, nr 9, poz. 14).

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	---	---
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania	---	---
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			

#	3.5. Uniewinnienie	---	---
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
---			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. W. (1)	1	1	Uznając winę i sprawstwo oskarżonej M. W. (1) za zarzuconą jej zbrodnię z art. 13 § 1 k.k. w zw. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 25 § 2 k.k. – popełnioną w sposób opisany w punkcie 1. części rozstrzygającej wyroku – za udowodnione, na

podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 25 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzono jej karę 4 lat pozbawienia wolności, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, jak i stopnia zawinienia.

W przypadku M. W. (1) za okoliczności obciążające uznano działanie oskarżonej z zamiarem bezpośrednim, uprzednią wielokrotną karalność, a także fakt, że zadała więcej niż jeden cios pokrzywdzonemu, czym spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Na niekorzyść M. W. (2)-chowskiej przemawiała również okoliczność, iż mimo prób pokrzywdzonego o udzielenie pomocy i wezwanie pomocy medycznej, nie uczyniła tego.

Z kolei okolicznościami łagodzącymi były przyznanie się do popełnienia zarzuconego jej czynu (oprócz zamiaru usiłowania zabójstwa A. I.), szczere wyrażenie skruchy i wyrażenie żalu, jak również złożenie obszernych i w znacznej części wiarygodnych wyjaśnień,

pozwalających na ustalenie stanu faktycznego. Na korzyść oskarżonej poczytano również jej postawę w trakcie całego postępowania, przejawiającą się współpracą z organami ścigania, jakiej efektem były chociażby wyniki eksperymentu procesowego, które istotnie przyczyniły się do zrekonstruowania przebiegu badanego zdarzenia czy też jej relacja z pokrzywdzonym, albowiem wielo-krotnie dochodziło między konkubentami do kłótni i sprzeczek, a A. I. nie raz bił i szarpał M. W. (1), mimo, że ta była w ciąży (także w trakcie przedmiotowego zdarzenia). P.-ślenia wymaga również okoliczność, iż działanie M. W. (1) było podyktowane zachowaniem A. I., polegającym na bezpośrednim i bezprawnym zamachu, a także użyciu wobec niej przemocy celem zmuszenia jej do zaniechania opuszczenia mieszkania, przy czym oskarżona przekroczyła granice obrony koniecznej. Wreszcie ostatnią okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonej było działanie w ramach usiłowania i nieosiągnięcie celu w postaci pozbawienia A. I. życia.

Wprawdzie brak podstaw, aby przyjąć, iż oskarżona M. W. (1) działała w warunkach obrony koniecznej, niemniej ustalenie przekroczenia granic tej obrony pozwalało na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie kary 4 lat pozbawienia wolności. W poddanym osądowi przypadku wnioskowana przez oskarżyciela publicznego kara 8 lat pozbawienia wolności – w świetle powyżej opisanych okoliczności – byłaby karą rażąco surową. Wymierzona oskarżonej M. W. (1) kara 4 lat pozbawienia wolności z pewnością pozwoli na skuteczne przeprowadzenie wobec niego procesu resocjalizacji, ukierunkowanie jej na przestrzeganie porządku prawnego w przyszłości. Jednocześnie kara ta spełni swoją funkcję w zakresie prewencji generalnej, albowiem jest ona wyraźnym sygnałem dla społeczeństwa, iż popełnianie przestępstw spotyka się ze stanowczą i adekwatną reakcją, a zarazem wpisuje się w wymiar kary nie niższej od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tj. 8 lat pozbawienia wolności.

M. W. (1)	2	1	Kierując się dyspozycją z art. 46 § 1 k.k. oraz wnioskiem prokuratora wyrażonym na rozprawie w dniu 11 maja 2023r. Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego A. I. zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł. W ocenie Sądu wnioskowana kwota 20.000 zł była kwotą wygórowaną i niewspółmierną do doznanej krzywdy, a także nie uwzględnia postawy pokrzywdzonego w czasie inkryminowanego zdarzenia.
M. W. (1)	3	1	Kierując się dyrektywą pomieszczoną w art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie 3:15 dnia 7 czerwca 2022 r. do 18 listopada 2022r. godz. 3:15 oraz od dnia 24 listopada 2022 r. godz. 3:15 i nadal.
5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. W. (1)	5	1	Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci zabezpieczonego w sprawie noża, zarządzając jednocześnie jego zniszczenie, gdyż

		służył on do popełnienia przestępstwa opisanego w pkt. 1 wyroku.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę		
---		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	W toku niniejszego postępowania oskarżony korzystał z pomocy prawnej udzielonej mu przez adwokata z urzędu – adw. S. S., zatem koniecznym okazało się wydanie rozstrzygnięcia w zakresie wynagrodzenia należnego obrońcy. Stosując przepisy powołane w pkt. 4. wyroku, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. kwotę 1.350 zł + VAT.	

6	Na podstawie art.624§1 k.p.k., mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonej, jak również fakt wymierzenia jej długoterminowej kary pozbawienia wolności Sąd zwolnił M. W. (1) z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył jej opłaty.	
7. Podpis		
Poznań, dnia 2 czerwca 2023 r. Tomasz Borowczak (spr.) Renata Żurowska		

ZARZĄDZENIE

proszę:

- 1) odnotować w kontrolce uzasadnień,
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonej adw. S. S.,
- 3) przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub po wpłynięciu apelacji.

Poznań, dnia 2 czerwca 2023 r.

sędzia Tomasz Borowczak